

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 165/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Tiborom Sásfaiom, Fejova 4, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 132/2011 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 659/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľky“),

ktorou namietajú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 132/2011 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 659/2012.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľky podali 21. januára 2011 na Okresnom súde Komárno návrh na zaplatenie istiny 2 000 € s prísl., ktorého sudcovia vzniesli námietku zaujatosti, avšak nadriadený súd zákonného sudcu a takisto ostatných sudcov nevytlúčil z prerokovania veci. Po vydaní platobného rozkazu 18. mája 2011 však aj napriek tejto skutočnosti bola vec 1. augusta 2011 postúpená okresnému súdu ako miestne príslušnému súdu.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 7 C 132/2011 z 12. júla 2012 rozhodol tak, že návrh sťažovateľiek v celom rozsahu zamietol. Proti rozsudku podali sťažovateľky 23. júla 2012 odvolanie. Dňa 16. augusta 2012 bolo podané zo strany odporcu vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľiek, ktoré im bolo doručené 22. augusta 2012. Dňa 3. decembra 2012 okresný súd vyzval sťažovateľky, aby zaplatili za podané odvolanie sumu 120 €. Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu sťažovateľky podali 10. decembra 2012 odvolanie, keďže súd nesprávne vyrubil súdny poplatok za odvolanie. Dňa 19. decembra 2013 bol doručený spis krajskému súdu, ktorý bol v ich veci odvtedy nečinný, preto sťažovateľky doručili 17. novembra 2014 predsedovi krajského súdu sťažnosť na zbytočné prieťahy. Podpredseda krajského súdu ich sťažnosť uznal ako dôvodnú, pričom v odpovedi z 18. decembra 2014 uviedol, že vec bude rozhodnutá v prvom polroku 2015. Celé konanie trvá pritom už takmer štyri roky, čo je neprimeraná doba aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

4. Sťažovateľky najmä v dôsledku tejto nečinnosti krajského súdu navrhujú, aby ústavný súd rozhodol, že ich *základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu* v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 132/2011 a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 659/2012 *porušené bolo a prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prieťahov. Okrem toho sa domáhajú priznania finančného zadostučinenia každá v sume 3 000 € a úhrady trov právneho zastúpenia.*

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

7. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide

o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

8. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

9. Predmetom sťažnosti sťažovateľiek je námietka porušenia ich označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 659/2012, ktorým boli podľa nich spôsobené zbytočné prieťahy, čím malo dôjsť aj k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote, ale taktiež i postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 132/2011.

10. Ústavný súd zistil, že namietané konanie začalo na krajskom súde 19. decembra 2012 po podaní odvolania sťažovateľkami proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 132/2011 z 12. júla 2012, ktorým bola zamietnutá ich žaloba z 21. januára 2011. V rámci posúdenia doterajšej dĺžky namietaného konania ústavný súd konštatuje, že v postupe krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 659/2012 nedostatky dosiaľ nenadobudli takú intenzitu, že by im bolo možné pripísať ústavný rozmer, a teda že by umožňovali prijatie záveru o porušení označených práv sťažovateľiek.

11. Ústavný súd konštatuje, že hoci skutočnosti uvádzané sťažovateľkami sú aj dôvodné, ako to vyplýva z odpovede krajského súdu na ich sťažnosť na prieťahy

z 18. decembra 2014, ale na druhej strane celková doba konania pred krajským súdom dva roky a dva mesiace je ešte na hranici ústavnej akceptovateľnosti. Podpredseda krajského súdu v odpovedi na sťažnosť navyše ubezpečil sťažovateľky, že vo veci bude rozhodnuté v prvom polroku 2015 a že vec bude „prevedená do režimu sledovania vecí predsedom krajského súdu za účelom zabránenia vzniku ďalších prietahov v konaní“, čo možno bez ďalšieho považovať za signál, že vec bude naozaj rozhodnutá a podanie kvalifikovanej sťažnosti na prietahy v konaní na krajskom súde prinieslo svoj úspech. Ústavný súd navyše zistil, že vo veci je nariadené verejné vyhlásenie rozsudku na 31. marec 2015, a preto v tejto situácii je toho názoru, že sťažnosť proti postupu krajského súdu nie je v čase rozhodovania ústavného súdu opodstatnená (podobne III. ÚS 447/2010, III. ÚS 333/2011, I. ÚS 531/2014) a prijaté opatrenia sú dostatočné na to, aby ústavný súd mohol konštatovať, že sťažnosť sťažovateľiek vo vzťahu ku krajskému súdu je zjavne neopodstatnená.

12. Sťažovateľky v sťažnosti namietali aj nečinnosť okresného súdu (vo veci samej rozhodol už v roku 2012), poukazujúc tiež na celkovú neprimeranú dĺžku konania v trvaní 4 rokov. Podľa názoru ústavného súdu táto celková doba je na hrane ústavného významu, avšak aj vzhľadom na využitie účinného prostriedku nápravy na krajskom súde, aj v dôsledku ktorého dôjde k vyhláseniu rozhodnutia vo veci samej 31. marca 2015, ústavný súd nevzhladol podanú sťažnosť v tomto čase za oprávnenú. Navyše, keďže v čase posudzovania ústavnej sťažnosti okresný súd vo veci sťažovateľiek už zjavne nekonal, a teda nemohol spôsobiť zbytočné prietahy v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť už pri predbežnom prerokovaní tiež ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Nad rámec ústavný súd konštatuje, že zo sťažnosti ani nezistil, že by sťažovateľky v prerokúvanej veci proti údajnej nečinnosti okresného súdu podali sťažnosť podľa § 3 ods. 7 a § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov predsedovi okresného súdu, čo zakladá odmietnutie ich sťažnosti aj pre neprípustnosť.

14. V dôsledku odmietnutia sťažnosti bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími požiadavkami sťažovateľiek uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015